

holder sin Rang, medmindre han udtrykkelig fritages derfor, saa er derved noget af Faren fjernet for, at der skulde tilføies den civile Embedsstand nogen Uret. Jeg troer nemlig ikke, at det gaaer an at bestemme, at saasnart en Embedsmand forlader sin Embede, mister han ogsaa eo ipso sin Rang; det er et Factum, som er tilstrækkelig bekjendt, at selv hvor Rangen i Grunden knytter sig til Embedet, klæber den dog fast ogsaa ved Personen, den er Noget, som denne ikke godt kan blive af med, i alt Fald ikke uden at han bliver meget omhyggeligt pudset og poleret. Naar en Amtmand gaaer af, saa vedbliver han traditio- nelt at beholde sin Amtmandstitel og sin Amtmandsraug, hele sit Liv igjennem. Vi have nu søgt at respectere dette, at tage saameget Hensyn dertil, som vi paa nogen Maade kunne; naan der er aabnet en Afgang til at fritages for Ran- gen, saa er der jo herved aabnet Frihed for dem, som ikke ville have den, til at blive af med den, og omvendt er der Fordelse, som knytte sig til det at have hellebt visse Stillinger, Fordelse, som vi imidlertid ikke ville være ved og gjøre voldsomt Indgreb i, men som vi vil- lade udvikle sig paa en naturlig Maade. Der er endnu en anden Inconsequent: Hvorledes skal det nemlig gaae de nuværende Embeds- mænd, der have Titler? Det kunde maaskee være den mildeste og lempeligste Form, dersom man tillod enhver Embedsmand, som nu en- gang havde faaet en af hans Stilling uaf- hængig Titel, at avancere op i de forskjellige Ranggrader uanset den nye Regel; men dette har Udvalget anseet for mindre hensigtsmæs- sigt, for betænkeligt. Noget maa der imidlertid aaben- bart gøres, for ikke at udsætte Folk for at blive complet latterligt. Det vilde f. Ex. være latterligt, naar en Fuldmægtig i et Contor, der som Følge af denne sin Stilling var ble- ven udnævnt til Assessor, skulde, naar han siden steg til Departementschef, vedblive at bære paa sin Assessor, det vilde støde den Sø- lelse, der nu „historisk“ og „traditionelt“ har udviklet sig hos os, og som vi gjerne ønske at tage saameget Hensyn til som muligt. Derfor troer jeg, at det er nødvendigt at vi aabne en lettere Afgang for de Embedsmænd,

der nu ere forsynede med en af deres Stil- ling uafhængig Titel, til at blive af med den paa en let og paa en ikke, saavel for dem selv som for Hs. Majestæt stødende Maade, under hvad Form det nu bedst maatte kunne skee. Derom kunde der være Grund til senere at forhandle med Finantsministeren, men at No- get maa skee i den Retning, det troer jeg maa være klart. Endelig kan der indtræde det vanskelige Spørgsmaal: Naar en Mand nu lever som Privatmand, som Godseier, Hand- lende o. desl., og han faaer en Titel — hvad han vedblivende kan faae; thi vi gjøre jo her- set intet Indgreb i Hans Majestæts Ret til at benaade, hvem han vil, udenfor Embeds- standen med Titel — og han saa senere bli- ver Embedsmand, f. Ex. Minister. Hvad skal han saa gjøre med sin Statsraads- eller Conferentsraadstitel? Det bliver en meget vanskelig Casus, og hvorledes skal den be- handles? Men dersom den erede Minister vil komme os med Belvilste imøde, kunde vi vel komme over den ligesom over de andre Vanskeligheder. — Det bør i alt Fald erkjen- des, at der ved dette Forslag ikke skeer noget Indgreb i Hans Majestæt Kongens Præroga- tiv. Skulde Ministeren eller Regjeringen, paa hvis Begne han taler, støde os bort fra dette lille Forsøg paa at komme Rang- og Titel- væsenet tillivs indenfor vor Embedsstands Om- raade, saa vil han tvinge os, der ere dets be- stemte og udholdende Modstandere, til at tage fat paa selve Rangforordningen af 12te Au- gust 1808. og see at faae den heelt afflaffet ved Hjælp af det private Initiativ. Det troer jeg, at det ikke vilde være heldigt at tvinge os til. Fornuftigere og hensigtsmæs- sigere vil det være og tillige lettere samt hen- synsfuldere mod den historiske og traditionelle Udvikling, om Ministeren vilde lade denne Paragraph gaae igjennem i den Form, hvori vi have foreslaaet den med de Ændringer og Lempelser, som ere absolut nødvendige, end hvis han her vil lukke Veien til en Reform for os med en Bom, hvorpaa staaer skrevet: „Kongeligt Prærogativ“; thi da komme vi til den Nødvendighed — og vi ere fuldstændig berettigede dertil — at tage fat paa Loven af 12te August 1808 og begynde paa at